

מ"ת 46519/10/15 - מאור מלול נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 46519-10-15 מדינת ישראל נ' מלול (עציר) ואח' 28 ספטמבר 2016

לפני כבוד השופטת מיכל ברק נבו

מאור מלול (עציר)

המבקש

על ידי ב"כ עו"ד ישראל קליין

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

על ידי ב"כ עו"ד מיטל טרבלסי (פמ"מ)

המבקש הובא באמצעות שב"ס

החלטה

הרקע לבקשה

1. לפני בקשה לפי סעיף 52 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 [חוק המעצרים], לעיין עיון חוזר בהחלטה להותיר את המבקש במעצר עד תום ההליכים. המבקש נעצר ביום 3.9.15 וביום 23.10.15 הוגש נגדו (ונגד רון שבה) כתב אישום, המייחס לשניים ניסיון לרצח בצוותא חדא (עבירה לפי סעיף 1305(1) וסעיף 29(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 [החוק]), הצתה בצוותא חדא (עבירה לפי סעיף 448(א) רישא לחוק וסעיף 29(ב) לחוק) והשמדת ראיה בצוותא חדא (עבירה לפי סעיף 242 לחוק וסעיף 29(ב) לחוק). פרטי כתב האישום מופיעים בהחלטתי מיום 28.12.15, המתייחסת לקיומן של ראיות לכאורה, ויש לקרוא החלטה זו ביחד עם החלטתי האמורה, עם החלטתי מיום 10.1.16 (שבה הוריתי על מעצר המבקש עד תום ההליכים) ועם החלטת בית המשפט העליון (מפי כבוד השופט עמית) בבש"פ 567/16 מלול נ' מדינת ישראל [1.3.16], שבה נדחה ערר על החלטותי האמורות.

טיעוני המבקש

2. המבקש הגיש בקשה בכתב, שאותה השלים בטיעון בע"פ ביום 19.9.16. לטענת המבקש, חל כירסום בתשתית הראייתית שהיוותה הבסיס להחלטות בדבר המעצר עד תום ההליכים והערר עליה, ועל כן יש להורות על שחרור המבקש מהמעצר מאחורי סורג ובריח. למען הבנת קו הטיעון נזכיר רק, כי בהחלטות הקודמות נקבע שהקרוב, ברוך בוקל, זיהה את תוקפיו (סעיף 34 להחלטה מיום 28.12.16).

טענתו העיקרית של המבקש היא שכיום התברר מחומר הראיות, כי בניגוד להנחה שהיתה הבסיס להחלטות הקודמות, בוקל לא ראה בשום שלב את התוקף השני (זה שאינו רון) ועל כן לא יכול היה לזהות אותו. טענתו זו

נסמכת על שלושה מסמכים, אשר - לטענת הסנגור - לא היו בידיו בעת הדיון בנושא קיומן של ראיות לכאורה, שכן קיים חומר רב שהועבר אליו מאוחר יותר. ואלה המסמכים:

א. הודעתה של דוריאן בראון (בת זוגו של ברוך בוקל) מיום 13.10.15, שבה היא נשאלת מה היא יודעת על הפוגעים של ברוך, והיא משיבה: "שהם היו רעולי פנים. שאלתי את ברוך מי אלה הוא אמר לי רעולי פנים" (שורה 105 להודעה).

ב. קטע מתוך תמליל שנעשה בכתב יד, תוך כדי האזנת הסתר לברוך בוקל, ושצורף למזכר של רס"ר טל אדלר הרוש מיום 7.10.15. באותו קטע נרשם מפי בוקל: "אני יודע מי באוטו, אני יודע מי באוטו בלי שיגידו לי. אני יודע מי באוטו ואני עכשיו __ לראות מי זה השני, אתה מבין?".

ג. ביומן עמדת הקליטה מיום 31.8.15, שבה האזינו לבוקל, נרשם: "ההוא פתאום יוצא לי מההגה עם כובע. השני היה עם מסכה".

ממסמכים אלה, טוען הסנגור, עולה בבירור שבוקל התייחס לתוקפיו כרעולי פנים, שלא יכול היה לראותם, ולפחות לגבי המבקש (שלגביו נטען שהיה מאחורי ההגה) - בוקל אומר שרצה לראות מי הוא, שכן הוא היה עם כובע, ובוקל לא ראה אותו.

תמיכה לכך שבוקל לא ידע מי תוקפיו, וכי המקור לחשד שהמבקש היה בין התוקפים הוא שמועה בלבד, מוצא המבקש בתמליל של שיחה 97 בין "רבינו" (דוד קלאף) לאייל בוקל, ביום 3.9.15. רבינו שואל את אייל: "הוא מנתניה עצור?" ואייל משיב: "אם זה מי שאני חושב ... לא יודע... הוא ... מנתניה". רבינו: "אז אתה לא בטוח שזה אותו אחד?" ואייל עונה: "אני בטוח, כמעט בטוח. למה... גם יש שמועה שהוא היה חלק מזה. ישר אנשים מדברים, ישר, אתה מבין?". מכאן, שאייל עצמו לא יודע דבר.

תמיכה נוספת מוצא המבקש בתמליל חקירתו של "רבינו" על ידי החוקר איתן שיינמן ביום 13.10.15. התמליל בוצע רק ביום 16.3.16 ולכן לא היה בידי ההגנה בעת הטיעון לראיות, ועולה ממנו שדברים רבים שנכתבו בהודעה נכתבו בצורה לא נכונה. מהתמליל ניתן ללמוד, שהדברים שמספר רבינו על הסכסוך בין בוקל למבקש הם בגדר שמועות בלבד, ורבינו חוזר על כך פעם אחר פעם (עמוד 4, שורות 27 - 30; עמוד 5, שורות 5 ו-34; עמוד 6, שורה 11; עמוד 7; עמוד 8; עמוד 9; עמוד 11; עמוד 16; עמוד 17; עמוד 19; עמוד 21). הוא מציין שאיפה שההורים שלו גרים - מדברים, וש"אין לו מאה אחוז" (עמוד 14, שורות 37 - 38). רבינו אומר גם ש"אם זה הוא, אז שיפתח את הכל" (עמוד 44, שורות 12 - 19) ומכאן מסיק המבקש, שרבינו אינו יודע מה האמת, שכן הדגש על המילה "אם". המבקש גם מפנה לקטע התמליל שבו מברר החוקר עם רבינו את חילופי הדברים שהובאו בפסקה לעיל ("ההוא מנתניה עצור"? ורבינו אומר לאייל "אז אתה לא בטוח שזה אותו אחד?" (עמוד 47, שורות 10 - 14), שממנו ניתן להסיק שאייל אינו יודע דבר.

נוכח כל אלה, טוען המבקש, ברור כי בוקל לא ידע מי - מלבד רון, שעליו הוא מדבר במפורש (ובקודים) - תקף

אותו, ועל כן אין כל ראייה שקושרת את המבקש לארועים מושא כתב האישום. בכך נשמט הבסיס העיקרי להמשך המעצר.

3. המבקש טען טענות נוספות לעניין כרסום בראיות, אם כי הסכים שטענות אלה אינן לב העניין:

א. המאשימה טענה שהטלפונים של המבקש ורון היו ב"הדממה" בסמוך למועד נסיון החיסול, וביום הארוע הם לא תפעלו את הטלפונים שלהם בניגוד להרגלם, ובית המשפט העליון נתן משקל לטענה זו, כעולה מסעיף 7(ו) להחלטת כבוד השופט עמית. עובדה זו התבררה כלא נכונה, כפי שעולה מפלטי הטלפון של המבקש. לכן, גם בנקודה זו חל כרסום בראיות.

ב. המבקש בחקירתו טען שהוא בעצמו קנה את כרטיס הטיסה שלו לרומניה. מהודעתה של סוכנת הנסיעות עלה שרון הזמין את כרטיסי הנסיעה עבור המבקש ועבור עצמו. בית המשפט העליון ייחס חשיבות לסתירה בין הגרסאות, כעולה מסעיף 7(ז) להחלטה. ואולם, מעיון בפלט האשראי של המבקש, שאותו הציג הסנגור בדיון, עולה שהוא אכן שילם עבור כרטיס הנסיעה בעצמו. מכאן, שהמבקש לא שיקר בגרסתו ולכן גם כאן חל כרסום בראיות.

ג. בית המשפט העליון ציין בסעיף 7(ט) להחלטה, שהתברר כי גרסתו של המבקש, שלפיה מסר בפסח 2014 שקית עם בגדים וכובעים לאחד בשם יוסי - היא שקרית, שכן אותו יוסי ישב באותה עת במאסר. ואולם, טוען המבקש, אותו "יוסי" הוא אדם בשם **אחבלצאו אבנט**. מגזר הדין שניתן בעניינו ב-5.1.14, בת"פ (שלום נתניה) 17911-11-12 עולה שהוא אכן היה במאסר בפסח 2014, ולכן מתברר שאמת דיבר המבקש.

ד. בית המשפט העליון, בסעיף 7(ג) להחלטה, התייחס למאפיינים שהזכיר בוקל בשיחותיו עם אחרים, כמצביעים על המבקש כאחד מתוקפיו, וציין כי נאמר שאחד התוקפים הוא גבוה, וגר ליד אחותו של בוקל (בכפר יונה). ואולם, טוען המבקש, "גבוה" אינו מאפיין ייחודי ומי שגר ליד אחותו של בוקל הוא רון, ולא המבקש.

4. נוסף על כל האמור, הגיש המבקש ביום הדיון בקשה לחומר נוסף: את דוחות התצפית שקיימים, לטענתו, אצל קצין החקירות וקצין המודיעין במשטרת שדות, בנוגע לתצפית על ביתו של המבקש, בין הימים 25.8.15 עד 1.9.15. לטענת המבקש - בכל התקופה שקדמה לארוע מושא כתב האישום, תיצפתה המשטרה על ביתו. משכך, בידיה דוחות שיוכלו לאשש את טענת האליבי שלו, שלפיה לא יצא כלל מביתו במועדים הרלוונטיים לכתב האישום.

תשובת המשיבה

5. המשיבה טענה, בראש וראשונה, כי תנאי לבקשה לעיון חוזר לפי סעיף 52 לחוק המעצרים, הוא שיתגלו נסיבות חדשות. כאן אין כל נסיבה חדשה. כל החומר שאליו מתייחס הסנגור היה בפניו בעת הטיעון לראיות, ולא התחדש דבר.

הדברים הנוספים היחידים הם התמליל של חקירת רבינו, שהוכן רק במרס 2016, אך אינו מוסיף דבר בקטעים הרלוונטיים, כפי שיפורט בהמשך, ותדפיס האשראי של המבקש, שזה מסמך שמקורו במבקש, כך שהמבקש יכול היה להשיגו עוד קודם.

6. ובאופן פרטני:

א. לעניין הקטע מתוך תמליל שנעשה בכתב יד ושצורף למזכר של רס"ר טל אדלר הרוש מיום 7.10.15: שלא כטענת המבקש שמדובר על שיפור של תמליל קודם, ההיפך הוא הנכון: מדובר בשכתוב ראשוני של ההאזנה, שנעשה בזמן אמת. מכל מקום - הקלטת עצמה היתה בידי ההגנה, ולכן אין כאן כל דבר חדש.

ב. ההודעה של דוריאן היתה בפני ההגנה כבר בתחילת הדרך, ומכל מקום - התביעה ציינה כבר בשלב הראיות לכאורה, כי אינה מאמינה לדוריאן. להערכת התביעה, דוריאן ניסתה להתרברב בפני חברה ולטעון שראתה את הארוע, אך המצב העובדתי הנכון הוא שהיא כלל לא היתה שם, ולכן אין לייחס כל משקל לדבריה, לשום כיוון.

ג. לעניין רבינו: כל חשיבותו בפיענוח הקודים שבהם הוא ואייל משתמשים בשיחת הטלפון. התביעה יודעת שכל עדותו לגוף העניין היא עדות מפי השמועה, ולכן אין חשיבות לתוכן עדותו לגבי הארוע, אלא רק לעניין פיענוח הקודים. בעניין זה, התמליל החדש אינו מעלה ולא מוריד ולכן גם כאן אין כל חידוש שיכול להצדיק עיון חוזר.

ד. המשיבה מעולם לא טענה שהטלפון של המבקש היה בהדממה. המשיבה בעצמה הביאה איכונים שמהם ניתן ללמוד שהמבקש מאוכן ביום הארוע בשעה 7:00 ובשעה 10:00. טענת המאשימה היתה שבאופן יחסי לימים אחרים, התקשורת בין המבקש לרון היתה מועטה. רון היה "רדום" לגמרי, והמבקש היה פחות פעיל מבדרך כלל. עוד יש לזכור שמחקרי התקשורת עולה שלמבקש יש מספר טלפון נוסף.

ה. לעניין רכישת כרטיסי הטיסה לרומניה וסוגיית כרטיס האשראי: גם כאן אין כל חדש. מספר האשראי של המבקש הופיע על גבי הקבלות הנזכרות גם בהחלטת בית המשפט העליון. כאשר המאשימה התייחסה למי שרכש את הכרטיסים, היא התכוונה למי ששוחח עם סוכנת הנסיעות והזמין את הכרטיסים. מעדות הסוכנת בבית המשפט עלה כי כשדיברה עם רון, שמעה שהיה לידו אדם נוסף. ואולם - מאחר ששוחחה עם רון, כאשר הוא מסר לה את מספר כרטיס האשראי, היא הניחה שהכרטיס הוא שלו. התברר שהמבקש שילם בכרטיס האשראי שלו את שני כרטיסי הטיסה, ודבר זה מחזק את הראיות נגדו. הנקודה שנדונה קודם לכן היתה מי הזמין את הכרטיסים, ולא מי שילם עבורם, ובעניין זה לא התחדש דבר.

ו. לעניין הטענה שהתברר, כביכול, שמי שישב מאחורי ההגה (שלטענת המאשימה זה המבקש), היה עם קובע: חבישת קובע אינה מונעת זיהוי. רון היה מחוץ לרכב, בוקל אמר שהוא ידע מי ברכב, והוא רוצה לראות אותו. אין זה אומר שלא זיהה אותו.

7. סיכומו של דבר: אין כל בסיס לעיון חוזר, שכן אין כל חומר חדש, או נסיבה חדשה, מלבד התמליל של חקירת רַבִּינו, שאינו מחדש דבר בנושא הקודמים. לגופו של עניין לא חל כל כרסום בראיות ודין הבקשה לעיון חוזר להדחות.

דין והכרעה

8. ראשית, צודקת המשיבה כי אחד התנאים לעיון חוזר הוא שינוי נסיבות. המבקש טוען ששינוי הנסיבות הוא כרסום שחל בראיות בעקבות חומר חדש, שלא היה בידו קודם, אך המשיבה חולקת על הטענה שמדובר בחומר חדש. נוכח היקף החומר שעמד לפני גם בשלב ההכרעה בשאלת הראיות לכאורה, לא אוכל לומר האם כל החומר שאליו מתייחס הסנגור היה, או לא היה, לפניי. חלקו בוודאות היה לפניי עוד קודם. מכל מקום - מאחר שסבורני שדין טענות המבקש להדחות לגופן, אדון בהן כאילו מדובר בחומר שלפחות בחלקו הוא חדש.

9. בסעיף 33 להחלטה מיום 28.12.16 הבהרתי על אילו ראיות התבססתי בהגיעי למסקנה שבוקל זיהה את תוקפיו. המסקנה נסמכת על דברים שאמר בוקל. לפיכך, טענת ההגנה כי בוקל לא ראה את המבקש, ולכן לא יכול היה לזהות אותו, **מניחה שבוקל שיקר** כאשר אמר למי ממקורביו שהוא יודע מי תוקפיו. משכך, מדובר בטענה התוקפת את המהימנות של בוקל ודינה להתברר בהליך העיקרי, המצוי בעיצומו.

10. לאורך כל הדיון (וההחלטה) בשאלת הראיות לכאורה, נדונו גרסאותיו הסותרות של בוקל, שמצד אחד אמר לחוקרים שאינו יודע מי תקף אותו, וכך אמר גם למי ממבקרו כי לא זיהה את התוקפים (ואין על כך חולק - ר' למשל פסקאות 33 ו-43 להחלטתי מיום 28.12.15), אך מצד שני מסר למי ממקורביו פרטים לגבי זהות התוקפים וכיצד זיהה אותם. לכן, טענת המבקש כי מחומרים שונים (כגון הודעת דוריאן, תמליל השיחה בין אייל בוקל לרַבִּינו או חקירתו של רַבִּינו) עולה שבוקל טען כי לא ראה את תוקפיו וכי לא זיהה אותם - אין בה כל חדש, והיא נדונה בהרחבה כבר בהחלטתי מיום 28.12.15.

בכך, למעשה, נשמטת הקרקע מתחת לטענה העיקרית של המבקש לכרסום בראיות או שינוי נסיבות.

11. אשר לטענות הנוספות: צודק הסניגור כי אלה בשולי הדברים. אכן, אין ביכולתן להטות את הכף לגבי מסד הראיות לכאורה. חרף עובדה זו, אתיחס גם אליהן:

א. הדממת הטלפונים: כבר בשלב הדיון בראיות לכאורה תיקנה המשיבה את עצמה בנושא זה, והבהירה כי למבקש היה כרטיס "סים" ששימש אותו בשני מכשירים שונים, וכי באחד מהשניים נעשה שימוש ביום האָרוע והתקבלו הודעות בשעה 7:22 ובשעה 11:17. ממילא, קבעתי בהחלטתי מיום 28.12.15, כי עניין זה אינו מעלה ולא מוריד ולא נתתי לו משקל (פסקה 40).

ב. "האסיר יוסי": בהחלטתי מיום 28.12.15 נושא זה לא עלה כלל ועיקר, כשניתחתי את עניין הכובעים (פסקה 38). לפיכך, אף שהעניין עולה בהחלטת בית המשפט העליון, לא ניתן לומר שהמידע שאותו יוסי היה אסיר - השפיע על החלטתי. בשולי הדברים אוסיף, כי גזר הדין שהוצג אינו מלמד כי הנאשם אחבלצא

אבנט מכונה "יוסי", כי המבקש אכן התייחס אליו, או כי הוא היה בוודאות במאסר בפסח 2014. אך מאחר שלא נתתי לעניין כל משקל בהחלטה הקודמת, לא אדרש לכך גם כעת.

ג. תיאורו של אחד התוקפים כ"גבוה" והציון כי התוקף "גר ליד אחותו של בוקל": בית המשפט העליון אמנם מייחס בסעיף 7(ג) להחלטתו את שני המאפיינים למבקש, אולם בהחלטתי מיום 28.12.16 ציינתי במפורש כי מי ש"גר ליד אחותו של בוקל" הוא רון, ולא המבקש (פסקה 33). לכן גם כאן לא ניתן לומר שה"גילו", שלפיו אין מדובר בשני מאפיינים של אותו תוקף, וכי המאפיין השני אינו קשור למבקש, הוא חדש.

אשר לאיפיונו של המבקש כ"גבוה" - אמנם, אין מדובר במאפיין ייחודי, אך הוא תואם את המבקש, וכאשר רואים את המבקש ואת רון זה לצד זה, ניתן להבין מדוע זהו מאפיין שאותו בחר בוקל לציין.

ד. קניית כרטיס הטיסה לרומניה בכרטיס האשראי של המבקש: בטיעוני המאשימה בבקשה למעצר עד תום ההליכים נאמר במפורש, שבעת שרון רכש את כרטיסי הטיסה לרומניה, המבקש ישב לידו (החלטתי מיום 28.12.15, סעיף 6(ח) בעמוד 12), כך שלא ברור מה החידוש. אף שבהחלטת בית המשפט העליון יש אמירה שלפיה גרסתו של המבקש כי הוא רכש את הכרטיס שלו בעצמו סותרת את הגרסה שרון שילם עבור שניהם, וגרסה אחרונה זו נתמכת בקבלות (סעיף 7(ז) להחלטת בית המשפט העליון), לא התרשמתי כי ניתן לכך משקל ממשי. הדגש בהחלטת בית המשפט העליון הושם על כלל נסיבות הטיסה (החיפזון בקניית הכרטיסים, העובדה שרון לא התמקח לגבי המחיר, העדר בקשה לרכוש כרטיס חזרה וההיענות להצעת הסוכנת לקבוע כרטיס חזרה לאחר עשרה ימים, טענתה של סבטלנה [בת זוגו של רון] כי כלל לא ידעה שרון מתכנן לטוס לחו"ל, ועוד). לפיכך גם כאן - אין כל חידוש, בודאי לא ביחס להחלטתי מיום 28.12.16, שבה לא התייחסתי לנקודה זו כלל, בהקשר של רכישת הכרטיסים (פסקה 42), ולמרות שלא נתתי לכך כל משקל - מצאתי שיש ראיות לכאורה.

12. כפי שציינתי, המבקש הגיש ביום הדיון בקשה לחומר חקירה נוסף (דוחות תצפית). היום (28.9.16) הוגשה תגובת המשיבה, שלפיה לא נעשו תצפיות על המבקש במועדים הללו. נוכח תגובה זו, אין צורך להדרש לנושא בגדר בקשה זו לעיון חוזר.

לאור כל האמור, אני מוצאת כי לא השתנה דבר במארג הראייתי, לא חל כרסום ודין הבקשה להדחות.

ניתנה היום, כ"ה אלול תשע"ו, 28 ספטמבר 2016, בנוכחות הצדדים.